

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XII. De misericordia & bonitate, qua Deus peccatorem quærit, & recipit ad pœnitentiam; quæ serviunt pro motivo ad contritionem & perfectam pœnitentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

Spiritu ferventes, Domino servientes. Rom. 12.

Maledictus, qui facit opus Domini fraudulenter. Jerem. 48.

MEDITATIO XII.

De misericordia, & bonitate, qua DEUS Peccatorem quaerit, & recipit ad poenitentiam; quaerviunt pro motivo ad Contritionem, & perfectam Poenitentiam.

PUNCTUM I.

De Bonitate, qua Deus Animam peccatricem quaerit.

CONSIDERA infinitam misericordiam, qua DEUS usque eò se demittit, ut primus ipse vilissimam creaturam, à qua offensus fuit, quaerat. Hoc sanè est, quod Regium Psalten in admirationem rapuit, & exclamare coëgit: *Quid est homo, quod memor es ejus, aut filius hominis, quia visitas eum?*
Psal.

Psal. 8. v. 5. Hæc porrò indagatio, qua DEUS animam peccatricem quærit, quatuor præcipuè dotibus excellit, quæ ipsam infinitè amabilem reddunt, ut meritò cor nostrum percellere, & penitus expugnare debeat.

Prima est: quòd, postquam ipsum offendimus, tamen ipse primus nos quærat. Nec enim nos vel unicum gressum versus ipsum movere possumus, nisi ipse nos suâ gratiâ præveniat. Possumus quidem ex nobismet ipsis ab ipso recedere; sed rursus ad ipsum accedere, nisi ipse nos traxerit, ex nobismet ipsis non possumus. Quæ, obsecro, Bonitas! Quis unquam audivit, esse hominis offensi, requirere illum, à quo offensus est? Quis Regum aliquando rogavit læsæ majestatis suæ reum, ut gratiam suam reciperet? Et tamen hoc facit DEUS, cum animam peccatricem ad pœnitentiam invitat. Sed fuitne aliquando homo tam sceleratus,

ratus, qui ipsius gratiam repudiaret? Ah! hoc est, quod ego, Ô mi DEUS, toties feci, quoties agere pœnitentiam recusavi. Qualis cœcitas! qualis animi ingrati nota!

Secunda: quòd DEUS nos quærat tanta cum sollicitudine, cùm tamen nobis minimè opus habeat. Licèt enim omnes æternùm periremus, DEO penitus nihil aut de sua magnitudine, aut de sua gloria, aut de sua felicitate decederet. Nihilominus, si viam modùmque observes, inquit S. Thomas, quò DEUS peccatorem quærit, diceret: hominem esse DEUM ipsius DEI, & hujus felicitatem ab illo dependere. Quod abunde docet Parabola de bono Pastore, qui in deserto reliquit 99 oves, ut in unam unicam aberrantem inquireret, nec passus est se absterreri à labore, nec à longitudine, nec ab itineris difficultate. Et postquam illam invenit, sine ullo indignantis animi signo complexus est illam, & in hu-
me-

meros sublatam ad gregem suum
reduxit; quin & vicinos invitavit,
ut sibi de inventa ovicula gratula-
rentur.

Tertia: quòd, cum Dominus,
& DEUS sit, quærat animam pecca-
tricem tanta cum indulgentia. Ac-
comodat enim se ipsius genio, fra-
gilitati, & inclinationi. Observat
tempus opportunum, & in omnes
se formas componit, ut se possit in
animum peccatoris insinuare.
Quod clarissimè apparet ex histo-
ria de Samaritana, & ego ipse cen-
ties in me ipso expertus sum.

Quarta denique est, quòd DEUS
quærat constanter. Quanto tem-
pore, ô mi DEUS, me jam urfisti
per tuas inspirationes, ut ad te redi-
rem? Quoties in me indagasti, e-
tiam cum in medio turpitudinum
& scelerum meorum luto hare-
rem? Et ego te ferè semper repuli.
Nunc denique, mi DEUS, necesse
est, ut tibi arma cedam. Certè
cor obstinatum, & omni humano
sen-

sensu destitutum gererem, nisi tam amabili indagini acquiescerem, & cum Propheta exclamarem: Domine, erravi, sicut ovis, quæ periiit. Psal. 118. v. 176. Nunc me tibi totum, Domine, cedo, nunquam à te amplius recessurus.

PUNCTUM II.

Bonitas, qua Deus Peccatorem recipit, adumbrata per Parabolam Filij prodigi.

Considera: Filium prodigum, fastidita paterna domo, petiisse, sibi dari portionem suam; qua obtenta, profectus est in regionem longinquam, ubi vitâ in omnem licentiam effusâ, dissipavit omnem substantiam suam, ita ut ad incitâ & famem redactus, adhærere coactus sit cuidam Civium illius regionis, qui illum misit in villam suam, ut pasceret porcos. Et cupiebat implere ventrem de filiquis, quas porci manducabant, & nemo

mo illi dabat. In se autem reversus, dixit: quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus? & ego hic fame pereor! Surgam, & ibo ad patrem meum, & dicam ei: Pater, peccavi in Cœlum, & coram te: jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me, sicut unum de mercenariis tuis. Surrexit igitur, & venit ad Patrem suum; quem cum Pater conspexisset, confestim accurrit, & amplexus est eum, quin vel unico verbo impotentem ipsius libidinem castigaret. Sed solutus in teneras lacrimas, stola prima ipsum indui, & quamprimum magnificum instrui convivium jussit, quo amicos, & vicinos excepit, conceptique ob recuperatum filium, gaudii participes fecit. Applica nunc hanc parabolam, &

Confidera, qua ratione tu DEUM, optimum omnium & amantissimum Patrem deserueris, quove modo bonis, quæ tibi concessit, tur-

turpiter in ipsius offensam abusus
 sis. Considera præterea: DEUM,
 ex singulari sua bonitate, permisit
 se, ut usus amorque creaturarum
 te minimè fatiaret; sed insperata tuis
 voluptatibus quadam amaritie, aut
 immissa tibi aliqua afflictione, id
 effecisse, ut ad te redires, teque
 cognosceres non ideo natum, &
 in amplissimo hoc mundi theatro
 positum, ut bestiarum more te pe-
 rituris voluptatibus immergeres,
 sed ut DEO viveres, & servires: at-
 que ita tibi inspirasse novum desi-
 derium, què ad ipsum revertere-
 ris. Rediistine ea animi prompti-
 tudine & sinceritate, qua Filius
 prodigus reversus est? Si hoc non-
 dum præstitisti, quid, amabò, co-
 gitasti? Fac id, obsecro, nunc, &
 accede, ac propera ad hunc Pa-
 trem, bonitate & misericordia ple-
 num, nec time repulsam. Etsi e-
 nim, ut filium decet, te non ges-
 seris, ipse tamen patrem nunquam
 exuit. Prosterne te ad ipsius pe-
 des,

des , pari cum Filio prodigo ani-
mi sensu , & dic cum ipso : Ah ! mi
Pater , peccavi in Cælum , & co-
ram te ac omnibus creaturis ! Verè
mihi semper fuisti Pater tenerrimo
affectu plenus , & ego me tibi ut
inimico opposui . Jam non sum
dignus vocari filius tuus : magni
mihi beneficii loco erit , si me in
numerum tuorum mancipiorum
adlegeris : modò mihi liceat esse
domi tuæ , id satis erit . Ibi perpe-
tuâ memoriâ recolam & tuam in
me singularem beneficentiam , &
meum erga te ingratum animum .
Spero etiam : te mihi fore , licet fi-
liorum inhumanissimo , Patrem
benignissimum , qui me quoque
recipiat in suorum numerum , in-
duâtque rursus primâ stolâ suæ
gratiæ , qua ego me ipsum tam tur-
piter exui , & privavi . Spero de-
nique : te me invitaturum ad sa-
crum Convivium , in quo reficiar ,
& nutriar Carne , & Sanguine Filii
tui , Redemptoris mei .

Dixi

*Dixi, confitebor adversum me
injustitiam meam Domino: & tu
remisisti impietatem peccati mei.
Psal. 31.*

*Cor contritum, & humiliatum,
DEUS, non despicias. Psal. 50.*

*DEUS, vita mea, qui persecu-
tus es fugientem te, & oblitum tui
non es oblitus? S. Aug.*

*Talis vita mea! nunquid vita,
DEUS meus? S. Aug.*

CONSIDERATIO IV.

De S. Communionem.

I. **S**I Sacramentum Eucharistiae
est omnium sanctissimum &
augustissimum, jure dicere possu-
mus: Communionem, qua ejus-
dem nos participes reddimus, es-
se actum humanæ vitæ summi, ma-
ximique momenti, & , quod con-
sequens est, exigere à nobis cu-
ram, & diligentiam accuratissi-
mam, qua nos ad illam præpare-
mus. Si in omni vita nostra tan-
tum